

מלחמת החמישים

בשעות המאוחרות של הלילה שלאחר הציג הבכורה טיפוס של שמעון ישראלי רי שייקה אוסיר, הניעו מחברי התוכנית, רם מטמור, דידי מנסי ואורי סלע לנסות, כשהם עלויות ושחיי שמסנית, ש חולקה ביד רחבה במועדון המפחה.

עיניהם נתקלו במשורר דויד (שירי לחץ) אבידן, שישב לתומן בחברת ידיים, ומיד שילחו בו את חיצו לשונם.

לאחר דקות ספורות הביא המלצר למונסי חמסיר, פרי עטו של אבידן:

פיומוני סמוקזקן, לא מדגניה, נתקל בכוסית של שמפניה.

לאחר ששתה הוא גם קצת נשתהה וקונן לו על, הא יחמא עניא.

לא התעצלו סלע-מנסי, והשיבו לו מיטה כנגד מיטה:

מעשה במשורר בעיניו, את עצמו דוידואו הוא חשב.

ועל כך הוא כתב וכתב וכתב אן לשוא.

מלחמת החמישים היתה בעיצומה עד שהחליט אבידן לשנות את הטקטיקה ושיגר:

הצמידות הקבועה לחימשור מעלה בי לפתע הירהור:

האם אין האדונים שולטים בצורות אחרות של פיוסטי?

(שכן עבודת הצוות היתה די מאכזבת)

במקרה זה — במקום לחרוזה אולי נעבור לפרוזה.

התשובה לא אחרה לבוא:

אבידן לא יכתוב לא צורה ולא טיב.

אם בתחום הפיוט הוא גורס לטיוט,

הן בתחום הפרוזה הוא פשוט מתמורפוזה.

ואילמלא נסגר כסית, היו ממשיכים ביצי רותיהם כל אותו הלילה.

ברוריה אבידן

ביום הראשון עדיין היה הכומר החביב לבוש בגלימה. אולם כשהעירה לו ברוריה שהגזירה אינה הולמת ביותר את טעמה, לקח הכומר את הערתה לתשומת ליבו, הופיע למחרת כשהוא לבוש חליפה הדורה, בין כנסיה אחת לשניה, כשהוא אינו פוסק מלהשמיע הסברים דתיים והיסטוריים, מצא הכומר נכון להעיר לברוריה, שהוא עוד טרם נשק לאשה בחייו. "אם כך, הפסדת הרבה בחיידך", השיבה ברוריה בי חיידך. "או לא", אמר הכומר, "איני מסכן, יש לי דווקא סיפוק בחיידך."

לפני שנפרדו לא יכול היה הכומר להסתיר את התרגשותו מהעתונאית היפה: "אני שמח שאת עוזבת ואנו נפרדים", אמר. "איני יודע מה קרה לך, אבל לא הייתי מחזיק מעמד והייתי מנשקך." כיון שהצליח להתגבר על יצר הרע שלו, הבטיח הכומר לברוריה להתפלל לשלומה ולשגרו לה. מכתבים על מידת הצלחתן של תפילותיו.

שאני חי במדינה הזאת. פה בארץ לא יודעים עים להעריך מה זה אמנים. החברמניות שכאן מעוררת בי בחילה. אם אתה לא עו סך בדברים כמו אירמה להידום, אין לך ערך.

„אדם של אמת לא יכול להיות פה. צריך להיות זונה וצבוע כדי להצליח. בזמן ה אחרון הפכתי גם אני לזונה, אחרת איני יכול להיות.“

לא רק כמחזאי יש למונדי דעה טובה מאוד על עצמו. גם בתור גבר. „אני חושב את עצמי לגבר מעניין. אני הטפוס המעניין ביותר שהכרתי. יצאתי עם הרבה נשים והיתה לי אפילו ידידה כושית. זה היה רומן גדול שנמשך ארבעה חודשים. זאת היתה השקנית קרלונה ג'ונס. כשיצאתי אי תה, למדתי שבאיוו שהיא נקודה הייתי גז

מונדי עם אשתו

עני מאוד. נפרדנו מפני שהיא נסעה. אך כל העסק היה יותר מדי מסובך בשבילי. נוכחי תי שהיסוד הגועני בי הוא בכל אופן חוק יותר מהרצון להשתחרר ממנו וזה היה חסכין שאל אותי.“

עתה, כשיודעים שהוא זועם, נשאר רק לדעת מה בעצם הוא רוצה. תשמעו, זה באמת לא הרבה: „שיא מאחיי זה לכתוב ושיהיו לי חיים מעניינים.“

שובר כוסות. הידיים שלנו ניחשו שנצטרך מסיבה זו הרבה כוסות, וכמעט כולם הביאו כוסות במהונה. אבל בחתונה שברתי כוס מבלי שאהיה שיכור.

„כאשתי מצאתי סוף סוף רוגעי, ממשיך מונדי את הוידוי. „חוך מזה אני לא אוהב להיות לבד. מה שטוב בה הוא שאינה עור סקת באמנות. אני חולה מנשים העוסקות באמנות. אשתי מאזנת אותי. היא מאפשרת לי לכתוב. אשתי היא זעיר-בורגנית. אתה עצמך יכול להיות מרדן, אך אין להיבהל מבורגנות. מוכרח להיות יסוד לחיים.“

עכשיו, כשיש למונדי יסוד בחיים הוא יכול לזעום כמו שצריך, ולא כמו אהד ש הוא סתם נהד ואין טעם לזעם שלו: „אני מקהה לצאת מהארץ הזאת כמה שיותר מהר. מה שמעכב אותי זה רק כמה חובות

מונדי עם ידידה

טוב ולא יציב, מספר מונדי, „פחתה ל צאת איתה, אך היא שיכנעה אותי. לפני החתונה לא היה לנו איפה לגור. הסתובבנו הרבה ברחוב והלכנו להתעסק בגן-העצמאות וברמת-חן ליד מגדלהמים. עתה הסתדרנו ויש לנו דירה בתל-אביב.“

מה שהשאר על מונדי את הרושם העז ביותר מטקס הנשואין היה מעמד שבירת הכוס. „כשאני שיכור“, מודה מונדי, „אני

אהבה טובת עולם

ארחה גם לשם, אלא שפשוט לא היה לו כבר כסף. „כל הנסיעה הזאת לא היתה שווה, משום שלא הצלחתי להשיג את אווה“, טוען איי בי. „אבל אני לא מתייאש. יום אחד אני עוד אביא אותה לכאן.“

בינתיים יש לאייבי ריד הוכחה אחת ל הצלחתו באירופה: סידרת תצלומים עם לנה פון מרמנו, זכתה בתפקיד הנשי השני לצידה של סופיה לורן בסרט הענקים נפילתה של האימפריה הרומית. „היא אמנם נשואה ל סופר“, אומר אייבי בלשון סגיר-נורה, „אבל זה היה רומן נחמד.“

לא הרבה נשים בעולם יכולות להתפאר בעובדה שהיה להן פלירט עם כומר. אבל זה קרה לעתונאית הצעירה ברוריה אבידן (24). לא פלירט של ממש. סוף-סוף זה היה כומר. אבל בכל זאת פלירט. זה התחיל כאשר ברוריה, אחת מכתבות שבועון הנשים לאשה, כלנה במסגרת סיורה ב אירופה גם את קרית הוואטיקן ברומא. לרוע מזלה הגיע למקום דווקא כשנערכה עם ועדת הבישופים והקארדינאלים, ו כנסיית סט. פטר המפוארת היתה סגורה לאורחים.

ברוריה המאוכזבת כבר עמדה לחזור על עקבותיה. כשערכה היכרות עם כומר קתו ל, גבה קומה ונאה מראה, כבן 41, המט מש כפרופסור באוניברסיטת רומא. הכומר האדיב הציע לה כפיצוי להודיע אותה ב כנסיות רומאיות אחרות. מכיון שהאפיפון רים דאגו, ברוך השם, שברומא לא יחסרו כנסיות, ברור שהסירור לא יכול היה ל סתמים ביום אחד. הוא נמשך יומיים, ב שעות אחר-צהריים.

ב. ב. האנטישמית

לפני שנתיים בדיוק הכריזה בריגיט בארדו באונוי כל מי שהיה מעוניין לשמוע: „אני אוהבת אותך! התחלתי ללמוד את עיקרי הדת היהודית, כדי שאוכל להתגייר ולהתחתן.“

אבל לא. שום דבר לא קרה. בריגיט המשיכה ללכת לכנסייה הקתולית כל יום ראשון, וסמי פריי המשיך לצום ביום-כיפור, לבד. מי שהכיר את שניהם ידע שהם נאמתי לא זקוקים לרב או ל כומר כדי לנהל חיי משפחה מאושרים.

בחוולתה הפרטית שבסאן טרופה, היתה בריגיט מכינה ארוחות ערב אינטימיות לידידיהם הקרובים, הפתיחה אותם בבורש ויחני, לפעמים אפילו בנמילטע-פיש. היא גם ידעה שחיפה היא עיר הנמל החשובה ביותר בישראל, בג לל שלסמי יש שם דוד בשם לזרוביץ. לא היה איכפת להם שקוראים לסמי מסייה בארדו. „כשאנחנו אוהבים — אבל מת. גם העיתונות“, הכריזה ב.ב. חכל מה. גם האהבה סופה למות, וזה ב דיוק מה שקרה לשניים. כל אחד הלך נשבעו שערב לכיוון אחר. סמי הלצנת הבכורה שלו בתיאטרון „אודיאון“ ה פאריזאי, וברוניט להופעת גאלה של זילבר בקו (מאהבה הישן), אותו היא שמעה בחברתו הממודה של אחד, בוב זאנגור, איש-עסקים מדורס-אמריקה (יהודי!).

למחרת עזב סמי את זירתה המפור את של בריגיט, הסמוכה לכיכר טרו קדור, עבר לגור בדירת יודי. הוא אוסר להשמיע את השם ב.ב. בנוכחותו. הליצנים אומרים שבריגיט היא סתם אנטישמית. לא נכון. יש לה בבית תק לית של הדודאים.